

Arrest

nr. 250 252 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Boliviaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 maart 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2015 diende de verzoekende partij, die verklaart van Boliviaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar toenmalige Duitse feitelijke partner H.V. Het verblijf werd toegestaan.

Op 20 maart 2020, met kennisgeving op 27 oktober 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 47/41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.V. (...)

Voorna(a)m(en): L.F. (...)

Nationaliteit: Bolivia

Geboortedatum: (...).1984

Geboorteplaats: Santa Cruz

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 23.06.2015 in functie van zijn feitelijke partner V., H. (...) (...)...), een Duits staatsburger. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn (voormalige) partner sinds 16.02.2018. Betrokkene bekwam intussen de herinschrijving om met een nieuwe partner te gaan samenleven. Overeenkomstig art. 47/4 van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 21.01.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. In de brief waarin hij daarom verzocht wordt, wordt melding gemaakt van art. 42quater, §5. In deze is eerder art. 47/4 van de wet van toepassing. Het maakt echter niet uit dat in de brief melding wordt gemaakt van art. 42quater, §5 want het achterliggende principe blijft hetzelfde. Overeenkomstig art. 47/4 dient immers evengoed rekening gehouden te worden met een aantal humanitaire elementen alvorens een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene nl. de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong (zie art. 47/4, tweede lid). Dat zijn net dezelfde bepalingen als waarvan sprake in art. 42quater.

Betrokkene legde als antwoord op de brief de volgende documenten voor:

- *Paspoort*
- *Accent arbeidsovereenkomst en loonfiches: juni 2019 (3-9.06, 10-16.06, 17-23.06 en 24 tot 30.06), voor juli 2017 (1-7.07, 8-14.07 en 15-21.07), verder ook nog voor oktober 2019 (van 28 tot 21.10) en november 2019 (1-3.11, 25-30.11)*

Gezien betrokkenes reactie is het redelijk te stellen dat hij niet betwist dat er geen gezinscel meer is met de referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht heeft bekomen nl. V.H. (...). Daarom is art. 47/4, eerste lid, 1° van toepassing.

Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het beëindigen van het verblijf rekening gehouden te worden met een aantal humanitaire elementen. Vooreerst wat betreft betrokkenes duur van zijn verblijf in België dient opgemerkt te worden dat betrokkene bijna 5 jaar in België verblijft. Wettelijk gezien is het dus nog mogelijk het verblijfsrecht te beëindigen omdat de reden van migratie niet meer bestaat. Humanitair gezien lijkt het ons ook haalbaar. Betrokkene is intussen 35 jaar waarvan hij bijna 5 jaar in België heeft doorgebracht. Dat wil dus zeggen dat hij het grootste deel van zijn leven elders heeft doorgebracht, in die zin is het niet inhumain te verwachten van betrokkene dat hij dit opnieuw zou doen. Betrokkene is bovendien noch bijzonder oud of jeugdig waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht niet meer kan gezien zijn leeftijd. Betreffende zijn gezondheidstoestand heeft betrokkene niets voorgelegd. Er kan dus redelijkerwijze worden aangenomen dat er geen medische bezwaren zijn. Zijn gezins- en economische situatie blijkt deels uit het dossier en deels uit de stavingsstukken die betrokkene heeft voorgelegd. Hij heeft een herinschrijving aangevraagd om zich te kunnen vestigen bij zijn nieuwe vriendin en hij heeft loonfiches voorgelegd die getuigen van interimtewerkstelling.

Vooreerst wat betreft de, naar wij vermoeden, nieuwe vriendin nl N.T., C.S. (...) (...)...) dient opgemerkt te worden dat zij verblijfsrecht heeft als EU-burger. Tot op heden heeft betrokkene geen wettelijke band met haar. In hoeverre zij samenwonen als vrienden of als partners is ons niet geheel duidelijk.

Voor zover zij partners zouden zijn staat het betrokkene vrij alsnog het verblijfsrecht opnieuw aan te vragen in functie van de nieuwe partner en naar wens als feitelijke partner, wettelijk samenwonende partner of echtgenoot.

Naar gelang het engagement waar zowel de Portugese mevrouw als betrokkene toe bereid zijn. Betrokkene heeft dienaangaande niets voorgelegd ter staving van zijn humanitaire situatie dus mogelijks is de band (nog) niet zo sterk. Verder wat betreft de economische situatie blijkt betrokkene inderdaad de kans te hebben gezien in interimverband te werken. Op zich is dus uiteraard een positief element. Echter, dit volstaat niet om betrokkene verder het verblijfsrecht te laten uitoefenen. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische economie of betrokkene zelf schade zou ondervinden van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Betrokkene kan ongetwijfeld ook elders een gelijkaardige betrekking invullen.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie is ons, naast zijn occasionele tewerkstelling in interimverband, niets bekend. Uiteraard vraagt het een zekere graad van integratie om aan de slag te kunnen gaan in interimverband, echter van een uitzonderlijke integratie die een voortgezet verblijf zou kunnen verantwoorden, getuigt dit niet.

Tot slot dan zijn band met het land van herkomst. Daarover is ons evenmin iets bekend, gezien betrokkene er niets over heeft meegedeeld. Gezien zijn leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog steeds de landstaal beheerst en nog voldoende vertrouwd is met de gebruiken aldaar om terug aansluiting te kunnen vinden bij een eventuele terugkeer naar Bolivia. Er is nergens sprake van andere gezinsleden van betrokkene in België dus is het redelijk te stellen dat hij er nog familie heeft en wellicht ook nog een aantal vrienden waarmee het contact kan hernomen worden.

Gezien al deze overwegingen wordt het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd overeenkomstig art. 47/3 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens het hoger belang van haar minderjarig kind geschonden acht.

Zij betoogt:

"De bestreden beslissing is genomen krachtens artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980, dat als volgt luidt:

Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer 1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; 2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet eer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan hel verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.'

De bestreden beslissing maakt gewag van hel feit dat verzoeker geen duurzame relatie meer heeft met H.E.V. (...), de partner van Duitse nationaliteit met wie hij op 23.06.2015 een gezinshereniging aanvraag, in de hoedanigheid van familielid van een EU-burger.

Verwerende partij bepaalt dat zij bij het nemen van de beslissing de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins-en economische toestand, de sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van herkomst in acht heeft genomen.

Dit wordt betwist.

IV.2. Principes

(...)

B. Recht op privé- en familiaal leven (art. 8 EVRM)

Aangezien U Raad ook heeft onderstreept dat:

“In casu is er van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Er kan dan ook niet worden volgehouden dal het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Door te stellen van oordeel te zijn dal de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt waardoor het beroep RvV onontvankelijk blijft, loopt de verwerende partij daarenboven vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Daarenboven primeert de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op de exceptie van onontvankelijkheid omwille van een herhaald bevel. De exceptie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt verworpen. ” (RvV, nr. 156 352 van 12 november 2015 in de zaak RvV X / VIII)

We herinneren de tegenpartij aan de bevindingen van de HvJ in de zaak Uncr t. Holland (18 oktober 2006)

« Dans l'affaire Boulton précitée, la Cour a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi. Ces critères, qui se trouvent reproduits au paragraphe 40 de l'arrêt de la chambre, sont les suivants : - la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ; - la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ; - le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ; - la nationalité des diverses personnes concernées ; - la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ; - la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ; - la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ; et - la gravité des difficultés que le conjoint risque

(...)

En effet, le motif sous-jacent à la décision de faire de la durée du séjour d'une personne dans le pays hôte / un des éléments à prendre en considération réside dans la supposition que plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine. A la lumière de ces considérations, il est évident que Ici Cour tiendra compte de la situation particulière des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation.

(...)

Elle observe à cet égard que tous les immigrés installés, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8. Toutefois, dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDII 2002-111) et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu (Mikulic c. Croatie, no 53176/99, § 53, CEDII 2002-1), il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », dès lors, la Cour considère que l'expulsion d'un immigré installé s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée ». 60. A la lumière de ce qui précède, la Cour conclut que l'ensemble des éléments précités (paragrapes 57-59) doivent être pris en compte dans toutes les affaires concernant des immigrés établis censés être expulsés et/ou interdits du territoire à la suite d'une condamnation pénale. »

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat:

“ Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dal wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging over gaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). ” (zie: Rvv Nr. 135526 dd 18.12.2014);

Dat uw Raad op 29.01.2016 onderstreepte dat:

'[...]Le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il est porté atteinte au droit au respect de la vie privée et/ou familiale par la prise de l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, §21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie Jam Male » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. L'évaluation de savoir s'il est question ou non d'une vie privée ou familiale est essentiellement une question de fait dépendant de la présence de liens personnels suffisamment étroits (Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande (GC), § 150 ; Cour EDH 2 novembre 2010, Çerife Yigit/Turquie (GC), § 93). La notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Hiemietz/Allemagne, § 29 ; Cour EDH 27 août 2015, Parrillo/Italie (GC), § 153). L'existence d'une vie privée s'apprécie également en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, comme en l'espèce, il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH, mais la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive d'autoriser l'étranger concerné à entrer ou rester sur son territoire afin de lui permettre d'y maintenir et d'y développer son droit à la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence, permettant de déterminer si l'Etat est parvenu à un équilibre raisonnable entre les intérêts concurrents de l'individu, d'une part, et de sa société, d'autre part. Les Etats disposent, dans cette mise en balance des intérêts, d'une certaine marge d'appréciation. L'étendue de l'obligation positive dépend des circonstances particulières des personnes concernées et de l'intérêt général (Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39 ; Cour EDH 3 octobre 2014, Jeunesse/Pays-Bas (GC), § 106). [...]

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka /Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »(CCE, 29.01.2016, n. 161 031)

(...)

D. Belang van het kind

In artikel 22bis van de Grondwet staat hierover:

"Elk kind heeft het recht op respect voor zijn of haar morele, fysieke, mentale en seksuele integriteit".

leder kind heeft het recht zijn mening te geven over alle zaken die hem of haar aangaan; aan die mening wordt het nodige gewicht toegekend in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en begrip. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die bijdragen aan zijn of haar ontwikkeling. Bij alle handelingen met betrekking tot het kind vormen de belangen van het kind de eerste overweging".

Bovendien voorziet artikel 5 van de terugkeerrichtlijn in het beginsel van non-refoulement, in overeenstemming met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand:

"Bij de uitvoering van deze richtlijn houden de lidstaten terdege rekening met de situatie:

- a) het belang van het kind,
- b) het gezinsleven,
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en de naleving van het beginsel van non-refoulement. »

Artikel 6 van dezelfde richtlijn bepaalt ook in § 4 dat :

"De lidstaten kunnen te allen tijde besluiten een autonome verblijfstitel of een andere machtiging die het recht van verblijf op grond van liefdadigheid, humanitaire of andere redenen verleent aan een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft, te verlenen. In dit geval wordt geen terugkeerbesluit genomen. Indien reeds een terugkeerbesluit is genomen, wordt dit besluit geannuleerd of opgeschort voor de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning of een andere vergunning die het recht van verblijf verleent. »

Bovendien bepaalt artikel 2, lid 2, van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind:

"De staten die partij zijn nemen alle passende maatregelen om ervoor te zorgen dat het kind wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de status, de activiteiten, de geuite meningen of de overtuigingen van de ouders, de wettelijke voogden of de familieleden van het kind;

Artikel 3 bepaalt dat :

"bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn, rechtbanken, administratieve autoriteiten of wetgevende organen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

De staten die partij zijn verbinden zich ertoe het kind de bescherming en de zorg te verzekeren die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettelijke voogden of andere personen die wettelijk voor hem of haar verantwoordelijk zijn, en nemen daartoe alle passende wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen. "» ;

IV.3. Toepassing in casu

Het is van belang de achterliggende context van de zaak correct te schetsen en de feitenbevinding voorgesteld door de verwerende partij enigszins te verduidelijken.

a) liet beslissingsproces in hoofde van verwerende partij

Verwerende partij benadrukt het feit dat dd. 21.01.2020 een brief werd gestuurd naar verzoeker om informatie in te winnen over zijn persoonlijke situatie.

Hierover dienen echter enige bemerkingen te worden gemaakt.

Vooreerst was de brief kennelijk op het verkeerde wetsartikel gesteund: verwerende partij stelt immers zelf vast in bestreden beslissing dat er "melding wordt gemaakt van artikel 42quater §5. In deze is eerder artikel 47/4 van de wet van toepassing."

Dit is in de eerste plaats een fout die getuigt van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het nauwkeurigheidsbeginsel, alsook het vertrouwelijkheidsbeginsel en het beginsel van goede bestuur, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geacht wordt zich op correcte wetsbepalingen te steunen zodat de betrokken persoon de aard, inhoud en gevolgen van de akte in kwestie perfect begrijpt.

In de tweede plaats tast dit ernstig de motivatieplicht aan die rust op de schouders van verwerende partij krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivatie van de formele bestuurshandelingen.

Het is niet voldoende om te stellen dat "het achterliggende principe" hetzelfde blijft om deze fout recht te zetten aangezien in casu verzoeker kennelijk de draagwijdte van het geschrift niet correct heeft geëvalueerd.

Verzoeker levert als antwoord op de brief zijn paspoort en arbeidsovereenkomst uit, alsook zijn loonfiches. Hij werd op dat moment niet geadviseerd door een raadsman waardoor hij niet alle nodige documenten neerlegde.

Ondanks het feit dat verzoeker ook andere informatie had kunnen geven indien dit hem duidelijk werd aangegeven, vond verwerende partij het niet nodig om hem een nieuw schrift te richten of om hem te horen, om tenminste een volledig beeld van zijn persoonlijke situatie te krijgen.

Men betreurt het feit dat verzoeker geen tweede kans heeft gekregen om de andere elementen betreffende zijn situatie te laten gelden, vooral omdat zij blijkbaar op de hoogte is van achterliggende elementen die de situatie van verzoeker duidelijker hadden kunnen maken (zoals de maatregelen omtrent D. (...), de contacten met Mevrouw V. (...), relatie met de nieuwe partner Mevrouw S.N.T. (...)).

Het lijkt ons immers onbetwistbaar dat verwerende partij over onvoldoende of foute informatie beschikte om een correcte feitenbevinding te realiseren. Zo beperkt de beslissing zich betreffende de nieuwe relatie van verzoeker tot oppervlakkige bemerkingen zoals "in hoeverre zij samenwoner als vrienden of partners is ons geheel onduidelijk".

Het is ons geheel onduidelijk waarom verwerende partij niet de moeite heeft genomen om verzoeker hierover verder te bevragen om een totaal en correct beeld van de situatie te verkrijgen, wat op zijn beurt een impact zou kunnen hebben uitoefenen.

Deze manier van handelen in hoofde van verwerende partij is een schending van het hoorrecht van verzoeker.

Dit getuigt van een gebrek aan nauwkeurigheid en zorgvuldigheid in het nagaan van de informatie alvorens een beslissing met ernstige gevolgen voor de betrokken persoon te nemen.

Men stelt vast dat verwerende partij zich bijgevolg op een onvolledig en dus incorrecte feitenbevinding baseert, waardoor de motivatie van de bestreden beslissing onmogelijk als conform aan artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de motivatie van formele bestuurshandelingen kan worden beschouwd.

(...)

c) Ophouden van bestaan van de gezinscel

Op 7.01.2016 kwam verzoeker een F-kaart op basis van de relatie in 2015 met Mevrouw H.E.V. (...) (van Duitse nationaliteit).

Uit deze relatie is één gemeenschappelijk kind geboren, D. (...) (van Duitse nationaliteit), geboren te Anwerpen op (...) 2009 en dus 11 jaar oud.

Het koppel eindigde de relatie in 2017 en legde dringende maatregelen vast voor D. (...) via een akkoord (stuk 3). Het ouderlijk gezag wordt gemeenschappelijk uitgevoerd en een verblijfsregeling alsook een onderhoudsbijdrage werden overeengekomen.

Zo ziet verzoeker nog steeds zijn kind om de twee weken. De contacten en verblijfsregeling verloopt steeds beter en hij legt een nieuwe, stevige band aan met zijn dochter.

Deze bezoeken verlopen bijzonder goed. Ook de contacten met de moeder, Hilde Elene Vollstedt, bleven intact.

Verzoeker betaalt de onderhoudsbijdrage die werd vastgelegd voor D. (...) en brengt ook zijn financiële bijdrage bij de zwaarwegende kosten voor de gezondheid van het zoontje van Mevrouw V. (...) (M. (...)), die een zwaar ongeluk onderging en van wie hij nochtans niet de vader is.

Er wordt niet betwist dat er geen liefdesrelatie meer bestaat tussen verzoeker en Mevrouw V. (...). Echter, het wordt duidelijk dat de gezinscel wel op een andere manier blijft bestaan namelijk doorheen het contact met D. (...), de financiële bijdrage van verzoeker voor haar en het zoontje van Mevrouw V. (...) en de goede contacten tussen hem en deze laatste (stuk 4).

De oorspronkelijke gezinscel is er nog en heeft niet ophouden te bestaan, deze bleef intact ondanks het verbreken van de liefdesrelatie en werd simpelweg in haar hoedanigheid gewijzigd.

Partijen gingen uiteen en gingen afzonderlijk gaan wonen.

Verwerende partij heeft niet getracht te analyseren wat er achter de adreswijziging van verzoeker schuilde. Er is geen verder onderzoek gedaan naar de exacte omstandigheden van de situatie. Opnieuw vond verwerende partij het niet nodig om verzoeker te horen hieromtrent terwijl zij klaarblijkelijk niet beschikte over alle nodige informatie.

Zo had verwerende partij, indien zij haar hoorplicht had gerespecteerd, kunnen kennismaken van de beëindiging van de relatie die echter gepaard gaat met een blijvend nauw contact tussen partijen en maatregelen omtrent het gemeenschappelijk kind.

Ook hier kan worden opgemerkt dat de beginsels van nauwkeurigheid, zorgvuldigheid, voorzichtigheid en goed bestuur werden geschonden.

Dit vooral omdat verwerende partijen diende voorzichtig om te gaan met haar beslissing gezien de gevolgen die ermee gepaard gaan.

Bovendien is het bijzonder belangrijk voor verzoeker dat hij deze gezinscel kan behouden, zonder dat het gebrek aan verblijfsvergunning hier een probleem bij wordt. Inderdaad, zijn dochter is nog zeer jong, de banden met zijn dochter en ex-vrouw zijn in volle heropbouw en dienen te worden onderhouden, zodat ook het ouderlijk gezag correct gemeenschappelijk kan worden uitgevoerd. Verzoeker biedt zijn volledige steun, zowel fysiek als financieel aan zijn eerste gezin, waardoor de moeder van D. (...) hem nodig heeft.

De gezinscel dient te worden behouden en te worden beschermd en het belang van het kind, krachtens artikel 22bis van de Belgische grondwet, dient te worden vooropgesteld. D. (...) heeft er volledige belang bij haar vader verder te zien, in de nabijheid te hebben en erop kunnen rekenen.

Dit getuigt van een duidelijke aanwezigheid van een gezinscel in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hieronder EVRM) die dient te worden beschermd.

Men voegt hieraan toe dat verwerende partij kennis had van het feit dat verzoeker een gezinscel vormde (en nog steeds vormt) met een EU-burger (Duitse nationaliteit) maar ook een kind heeft die EU-burger is (Duitse nationaliteit). Dit kan immers nagegaan worden via het Nationaal Register.

In dit opzicht is het onredelijk het verblijf van verzoeker te eindigen terwijl er sprake is van een voormalige echtgenoot (die dus nog steeds contacten onderhoudt en zal onderhouden met zijn ex) maar ook een vader van een EU-burger (voor wie een verblijfsregeling en onderhoudsbijdrage werd vastgelegd).

De bestreden beslissing vermeldt op geen enkel moment artikel 8 EVRM en nog minder enige fair-balancetoets waardoor men kan denken dat deze toetsing niet plaatsvond.

Artikelen 22bis van de Belgische Grondwet alsook artikel 8 EVRM zijn geschonden.

(...)

Overwegende al deze elementen die duidelijk op een volwaardige en diepe integratie wijzen van verzoeker is België is de evaluatie van verwerende partij, gemaakt in bestreden beslissing, volledig ongegrond.

De motivatie van verwerende partij is inadequaat en het blijkt duidelijk dat zij gezien het antwoord op de brief vanwege verzoeker en de elementen waarvan zij kennis had, verzoeker diende te horen om zich een preciezer beeld van de situatie te kunnen vormen.

Verzoeker had, indien hij een volwaardig hoorrecht had gekregen, de kans kunnen hebben een volledig beeld van zijn verblijf te geven en zo te kunnen getuigen van zijn gezinscellen en perfecte integratie die de bekomen verblijfsvergunning nog steeds verantwoorden.

De bestreden beslissing schendt niet alleen de motivatieplicht die rust op de schouders van verwerende partij, maar ook artikel 8 van het EVRM, alsook het belang van het kind krachtens artikel 22bis van de Belgische Grondwet en het hoorrecht.

Men voegt hieraan toe dat de bestreden de beginsels van goede administratie, vertrouwelijkheid, nauwkeurigheid en voorzichtigheid, maar ook redelijkheid en evenredigheid over het oog zien.

Inderdaad, het is buitensporig, onevenredig en onredelijk om 3 jaar na de het beëindigen van de relatie met de EU-burger een beslissing te nemen die een einde stelt aan het verblijf van verzoeker terwijl er sprake is van een nog steeds bestaande gezinscel met een EU-burger, dal er sprake is van een EU-kind maar ook een nieuwe gezinscel bestaat met een EU-burger.

Het is buitensporig om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker ondanks alle bovenstaande elementen die hem nochtans op andere manieren het recht geven tot verblijf in België. Op die manier verplicht men verzoeker zich opnieuw te onderschikken aan de kosten en de administratieve stappen en trage proces van nieuwe procedures die hem ondertussen tot een precair verblijf verplichten, ondanks het feit dat hij volledig omringd is met EU-burgers en volwaardige gezinscellen en dat hij binnen enkele maanden een onbeperkt verblijf zou hebben gekregen...

Bovendien hamert de bestreden beslissing op het beëindigen van een relatie die 3 jaar geleden plaatsvond en baseert zich dus op een oud gegeven zonder de nieuwe situatie correct te analyseren.

De bestreden beslissing is ongegrond gezien:

- *De aanwezigheid van een geschoold kind op wie het ouderlijk gezag wordt uitgeoefend door verzoeker*
- *De overeengekomen verblijfsregeling, neergeschreven door een arrest van de Familierechtbank, kan niet buiten België worden uitgeoefend*
- *De relatie van verzoeker en Mevrouw Vollstedt, die de basis vormde van de verblijfsvergunning van verzoeker, heeft tenminste driejaar geduurd, waaronder tenminste één jaar in België*

De motivatie van verwerende partij waarbij zij stelt dat er conform artikel 47/4 werd gehandeld kan niet als valabel gezien worden. Deze laatste is immers volledig gebrekkig en onvoldoende. Artikel 47/4 is geschonden.

Dit alles getuigt van slechte wil in hoofde van verwerende partij.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *art. 8 EVRM;*
- *art. 22bis GW;*
- *de artikelen 7, 24, 47/4 en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *het beginsel audi alteram partem*
- *het vertrouwensbeginsel;*

- het redelijkheidsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing terecht genomen werd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 07.01.2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dit op basis van haar relatie met mevr. H.V. (...). Art. 47/4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer : 1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt”

De gemachtigde van de Minister stelde op basis van nazicht van het rijksregister vast dat verzoekende partij sedert 16.02.2018 niet langer samenwoont met mevr. H.V. (...). Meer nog, de gemachtigde van de Minister stelde vast dat verzoekende partij zelfs een herinschrijving bekwam op basis van de relatie met haar nieuwe partner.

Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet.

De gemachtigde van de Minister heeft derhalve geheel terecht vastgesteld dat het verblijfsrecht van verzoekende partij in toepassing van art. 47/4, 1° van de Vreemdelingenwet beëindigd kon worden.

Overeenkomstig art. 47/4 van de Vreemdelingenwet werd verzoekende partij op 21.01.2020 verzocht om haar individuele situatie toe te lichten zodat kon afgetoetst worden of zij haar verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat de brief dd. 21.01.2020 op een verkeerd wetsartikel gesteund was.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister nooit ontkend heeft dat er een verkeerd wetsartikel werd vermeld.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij hierdoor belangenschade zou hebben geleden.

De brief dd. 21.01.2020 vermeldt immers uitdrukkelijk : “In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd”

Verweerder merkt op dat art. 42quater, §1, 3de lid van de Vreemdelingenwet identiek is aan de inhoud van art. 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Minister haalde dit ook geheel terecht aan in de bestreden beslissing :

“In de brief waarin hij daarom verzocht wordt, wordt melding gemaakt van art. 42quater, §5. In deze is eerder art. 47/4 van de wet van toepassing. Het maakt echter niet uit dat in de brief melding wordt gemaakt van art. 42quater, §5 want het achterliggende principe blijft hetzelfde. Overeenkomstig art. 47/4 dient immers evengoed rekening gehouden te worden met een aantal humanitaire elementen alvorens een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene nl. de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong (zie art. 47/4, tweede lid). Dat zijn net dezelfde bepalingen als waarvan sprake in art. 42quater.”

Aangezien verzoekende partij in de brief dd. 21.01.2020 uitdrukkelijk uitgenodigd werd om de humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid van de Vreemdelingenwet werd verzoekende partij naar voor te brengen, heeft verzoekende partij wel degelijk de kans gehad om toelichting te verschaffen nopens de elementen waarvan sprake is in art. 47/4 van de Vreemdelingenwet, nl. de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong

Verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de maatregelen omtrent het kind D. (...), de relatie met haar nieuwe partner, een arbeidscontract van onbepaalde duur en loonfiches, en meent dat zij niet de kans zou hebben gehad om deze elementen naar voor te brengen.

Verweerder wijst naar zijn uiteenzetting supra en herhaalt vooreerst dat verzoekende partij uitgenodigd werd om alle humanitaire elementen aan te voeren, waaronder ook haar gezins- en economische situatie. Verweerder voegt hier nog het volgende aan toe.

Betreffende het kind D. (...), het arbeidscontract en de loonfiches laat verweerder gelden dat uit de brief dd. 09.09.2019 duidelijk blijkt dat verzoekende partij verzocht werd om het bewijs voor te leggen van haar huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waarover zij beschikt. In diezelfde brief wordt verzoekende partij ook verzocht om desgevallend het bewijs voor te leggen dat zij het recht van bewaring heeft of het omgangsrecht met kinderen van de burger van de Unie.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om alle nuttige inlichtingen betreffende haar economische situatie en haar kind aan de gemachtigde van de Minister mee te delen.

De brief vermeldt trouwens ook uitdrukkelijk: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn/haar situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart" Verzoekende partij wist dus dat zij haar situatie diende te actualiseren. Dat zij dit nagelaten heeft, kan niet aan de gemachtigde van de Minister verweten worden.

Betreffende de relatie met de nieuwe partner, merkt verweerder op dat er uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister hiermee rekening heeft gehouden.

De gemachtigde van de Minister motiveerde hieromtrent als volgt:

"Zijn gezins- en economische situatie blijkt deels uit het dossier en deels uit de stavingsstukken die betrokkene heeft voorgelegd. Hij heeft een herinschrijving aangevraagd om zich te kunnen vestigen bij zijn nieuwe vriendin en hij heeft loonfiches voorgelegd die getuigen van interimtewerkstelling. Vooreerst wat betreft de, naar wij vermoeden, nieuwe vriendin nl N.T., C.S. (...) ((...)) dient opgemerkt te worden dat zij verblijfsrecht heeft als EU-burger. Tot op heden heeft betrokkene geen wettelijke band met haar. In hoeverre zij samenwonen als vrienden of als partners is ons niet geheel duidelijk. Voor zover zij partners zouden zijn staat het betrokkene vrij alsnog het verblijfsrecht opnieuw aan te vragen in functie van de nieuwe partner en naar wens als feitelijke partner, wettelijk samenwonende partner of echtgenoot. Naar gelang het engagement waar zowel de Portugese mevrouw als betrokkene toe bereid zijn. Betrokkene heeft dienaangaande niets voorgelegd ter staving van zijn humanitaire situatie dus mogelijks is de band (nog) niet zo sterk."

Het door verzoekende partij in haar verzoekschrift gevoerde betoog is niet van die aard om afbreuk te doen aan de bovenstaande vaststellingen van de gemachtigde van de Minister.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met deze vaststellingen volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

Verzoekende partij voert een schending van het hoorrecht aan omdat zij geen tweede kans zou hebben gekregen om andere elementen betreffende haar situatie te laten gelden.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij niet ontkent dat de gemachtigde van de Minister haar uitdrukkelijk de kans heeft geboden om alle nuttige inlichtingen naar voren te brengen die volgens haar de beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg staan. Verzoekende partij wist dat de bewijslast om de nuttige inlichtingen te verschaffen op haar rustte, en zij diende daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Verzoekende partij kan niet ernstig verwachten dat de gemachtigde van de Minister haar een tweede maal om inlichtingen zou vragen.

Verweerder laat gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu. "De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het "horen" kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Zoals supra aangegeven, ontkent verzoekende partij niet dat zij werd uitgenodigd, in het kader van huidige procedure, om de nodige stukken aan te brengen die haar standpunt kunnen staven. De verzoekende partij heeft wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen haar standpunt kenbaar te maken. Bovendien kan er maar een schending van het hoorrecht worden aangenomen, in zoverre verzoekende partij er in slaagt stukken aan te brengen die de uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen beïnvloeden. Zie in die zin: "Waar verzoeker de schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht lijkt te willen inroepen moet worden benadrukt dat hij nalaat aan te geven welk

belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel daar hij niet aannemelijk maakt dat indien verweerder hem had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden hebben verhindert dat de bestreden beslissing werd genomen. Zoals reeds aangehaald kan verzoeker de feitelijk vaststelling niet weerleggen dat hij door het aangaan van een schijnhuwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde en alsdus fraude heeft gepleegd. Wanneer een administratieve beslissing gesteund wordt op feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, dus wanneer het gaat om feiten die vaststaan en waarover de betrokkene geen verdere klaarheid kan brengen, is het bestuur er niet toe gehouden de betrokkene te horen (RvS, 19 juli 2012, nr. 220.341).” (RvV 14 juni 2013, nr. 105.066) De elementen die verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt, zijn geen elementen die van die aard waren om de bestreden beslissing te beïnvloeden.

Verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van zijn minderjarige dochter en het zoontje van mevrouw V. (...). Verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een dermate hechte affectieve band met deze kinderen dat dit de beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg zou staan.

Verzoekende partij beweert overigens dat de bestreden beslissing het belang van zijn dochter zou schaden, maar zij brengt geen stukken bij die dit staven.

Verzoekende partij verwijst ook naar zijn huidige relatie, maar gaat eraan voorbij dat er uit de motivering van de gemachtigde van de Minister blijkt dat hij reeds rekening hield met de aanwezigheid van deze partner (zie supra)

Ook het gegeven dat verzoekende partij momenteel tewerkgesteld is, had niet tot een andersluidende beslissing kunnen leiden aangezien hieruit geen bijzondere graad van integratie blijkt die van aard is om de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg te staan.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij voert nog een schending aan van art. 8 EVRM.

Verweerder wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de betrokken vreemdeling niet langer een gezinsleven onderhoudt met de referentiepersoon in functie van wie het verblijfsrecht werd bekomen. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen. Uit wat reeds besproken werd, blijkt dat verzoeker reeds geruime tijd niet meer samenleeft met zijn voormalige partner, terwijl door de verzoeker geen stukken werden bijgebracht nopens de aard en hechtheid van de resterende banden in het Rijk.

Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat verzoekende partij niet langer in het bezit kan zijn van een F-kaart, daar hij niet langer aan de voorwaarden ter zake voldoet. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de Minister dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privéleven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de Minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan, dit nog afgezien van het feit dat de

bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

Bij de beoordeling van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, dient de Raad de op de betwisting toepasselijke rechtsregels voor ogen te houden. In voorliggende zaak werd een einde gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 47/4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

(...)

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van het feit dat een einde is gekomen aan de duurzame relatie tussen de vreemdeling en de referentiepersoon moet derhalve rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet bevat immers eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de verwerende partij overweegt een verblijfsrecht te beëindigen. Deze waarborgen weerspiegelen onder meer de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het HvJ, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Artikel 8 van het EVRM, waaromtrent door de verzoekende partij overigens tevens een rechtsmiddel wordt ontwikkeld in het voorliggende verzoekschrift, bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van nietonderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een duurzaam verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het weliswaar de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het bepaalde in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, dat de bevoegde minister c.q. staatssecretaris bij zijn overwegingen omtrent een beëindigingsbeslissing rekening moet houden met de gezinssituatie van het betrokken familielid van de burger van de Unie, moet dan ook tegen deze achtergrond worden gelezen.

In deze zaak brengt de verzoekende partij aan dat zij een elfjarige dochter heeft met haar toenmalige partner in functie van wie zij het verblijf verkreeg, en wijst zij erop dat bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele manier de belangen van haar kind in rekening werden gebracht hoewel de verwerende partij op de hoogte was van haar bestaan. Zij geeft verder aan dat het ouderlijk gezag

gezamenlijk met haar toenmalige partner wordt uitgeoefend, dat zij haar kind regelmatig ziet, dat er een verblijfsregeling is die werd vastgelegd in een arrest van de familierechtbank en dat er een onderhoudsbijdrage is overeengekomen die zij betaalt aan de moeder met wie zij nog een goed contact heeft ondanks het beëindigen van de relatie.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de volgende overwegingen heeft opgenomen inzake de gezinssituatie van de verzoekende partij:

“Gezien betrokkenes reactie is het redelijk te stellen dat hij niet betwist dat er geen gezinscel meer is met de referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht heeft bekommen nl. V.H. (...). Daarom is art. 47/4, eerste lid, 1° van toepassing.

Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het beëindigen van het verblijf rekening gehouden te worden met een aantal humanitaire elementen. (...)

Zijn gezins- en economische situatie blijkt deels uit het dossier en deels uit de stavingsstukken die betrokkene heeft voorgelegd. Hij heeft een herinschrijving aangevraagd om zich te kunnen vestigen bij zijn nieuwe vriendin en hij heeft loonfiches voorgelegd die getuigen van interimterwerkstelling.

Vooreerst wat betreft de, naar wij vermoeden, nieuwe vriendin nl N.T., C.S. (...) (...)...) dient opgemerkt te worden dat zij verblijfsrecht heeft als EU-burger. Tot op heden heeft betrokkene geen wettelijke band met haar. In hoeverre zij samenwonen als vrienden of als partners is ons niet geheel duidelijk.

Voor zover zij partners zouden zijn staat het betrokkene vrij alsnog het verblijfsrecht opnieuw aan te vragen in functie van de nieuwe partner en naar wens als feitelijke partner, wettelijk samenwonende partner of echtgenoot.

Naar gelang het engagement waar zowel de Portugese mevrouw als betrokkene toe bereid zijn. Betrokkene heeft dienaangaande niets voorgelegd ter staving van zijn humanitaire situatie dus mogelijks is de band (nog) niet zo sterk. (...)

Tot slot dan zijn band met het land van herkomst. Daarover is ons evenmin iets bekend, gezien betrokkene er niets over heeft meegedeeld. Gezien zijn leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog steeds de landstaal beheerst en nog voldoende vertrouwd is met de gebruiken aldaar om terug aansluiting te kunnen vinden bij een eventuele terugkeer naar Bolivia. Er is nergens sprake van andere gezinsleden van betrokkene in België dus is het redelijk te stellen dat hij er nog familie heeft en wellicht ook nog een aantal vrienden waarmee het contact kan hernomen worden.

Gezien al deze overwegingen wordt het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd overeenkomstig art. 47/3 van de wet van 15.12.1980.” (eigen onderlijning)

Aangezien de verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat er nergens sprake is van andere gezinsleden (dan deze besproken in de bestreden beslissing, namelijk de vorige en de huidige feitelijke partner) in België, is het zonder meer duidelijk dat er bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM geen rekening werd gehouden met haar minderjarige dochter.

Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte diende te zijn van het bestaan van deze dochter. Zo wordt op de loonfiches die door de verzoekende partij worden voorgelegd minstens één maal een kind aangegeven. Daarnaast bevat het administratief dossier dat door de verwerende partij werd voorgelegd een uittreksel uit het geboorteregister en een attest van gezinssamenstelling, waarop duidelijk de verzoekende partij als vader wordt vermeld. Ook bevat het administratief dossier een op 6 augustus 2015 door de verwerende partij opgesteld synthesesdocument waarin wordt gesproken over een gemeenschappelijk kind. Ten slotte nam de verwerende partij zelf op 20 april 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten aanzien van de verzoekende partij die een aanvraag voor verblijf in functie van het bewuste minderjarige kind had ingediend.

Opmerkelijk is ook dat de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft dat zij de gezinssituatie analyseert deels aan de hand van gegevens uit het administratief dossier en deels aan de hand van stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd, en ondanks voorgaande aangehaalde stukken die in het administratief dossier aanwezig zijn besloot dat er geen andere gezinsleden in België zijn dan de toenmalige en huidige partner van de verzoekende partij.

In zoverre de verwerende partij aangeeft dat zij ondanks de uitnodiging van 21 januari 2020 aan de verzoekende partij om relevante stukken in het kader van het onderzoek naar de mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht voor te leggen niet op de hoogte werd gesteld van het bestaan van het minderjarig kind, kan de Raad de verwerende partij *in se* hierin ook volgen, doch in het voorliggende geval kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen en toont de verwerende partij ook niet aan dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing redelijkerwijze geen kennis kon hebben van het feit dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld in de bestreden akte, wel degelijk een kind had met haar toenmalige partner in functie van wie zij het verblijfsrecht bekwam. In dit kader dient tevens te worden benadrukt dat de thans bestreden beslissing de beëindiging van een duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie betreft. Het gaat dus niet om een beslissing die wordt getroffen in antwoord op een aanvraag die door de verzoekende partij werd ingediend, maar om een beslissing die de verwerende partij op eigen initiatief heeft genomen en waarbij de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk voorziet dat in dergelijk geval rekening moet worden gehouden met de gezinssituatie van de betrokken vreemdeling, hetgeen inhoudt dat een belangenafweging wordt gevoerd waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Bij deze afweging moeten alle relevante feiten en omstandigheden die het bestuur kenbaar zijn of zouden moeten zijn, worden afgewogen. Hoewel het belang van de eventuele jonge minderjarige kinderen van de betrokken vreemdeling op zich nog niet decisief is, moet in deze afweging wel een belangrijk gewicht worden toegekend aan het hoger belang van het kind.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij – weliswaar op grond van een verkeerd wetsartikel zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing ook aangeeft - op de hoogte werd gesteld van het gegeven dat haar verblijfssituatie zou worden onderzocht en dat de mogelijkheid bestond dat dit verblijfsrecht zou worden beëindigd. In het kader van dit verblijfsonderzoek werd de verzoekende partij in de mogelijkheid gesteld om haar situatie te duiden en stukken voor te leggen, wat zij ook deed – zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven legde zij een paspoort en loonfiches voor. Zij liet in het kader van dit onderzoek na stukken voor te leggen omtrent haar in België verblijvend kind.

Alhoewel in deze dus ook aan de verzoekende partij enig gebrek aan zorgvuldigheid kan worden verweten, neemt dit niet weg dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan op tal van andere elementen die haar gezinssituatie kenmerken, zoals het feit dat de relatie op grond waarvan zij een verblijfsrecht bekwam intussen werd beëindigd en dat er sprake is van een nieuwe relatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de feitelijke gegevens omtrent de nieuwe relatie door de verwerende partij op autonome wijze werden vergaard – de verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf ook aan dat zij de gezinssituatie heeft geanalyseerd deels op basis van de gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier en deels op basis van de stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd. Nochtans bleek zoals hoger werd uiteengezet uit het administratief dossier duidelijk dat de verzoekende partij vader is van een in België verblijvend minderjarig kind, maar hierover stelt de verwerende partij niets in haar beslissing, noch blijkt dat zij dit gegeven meenam in haar beslissingsproces. Meer zelfs, zij stelt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat er naast de toenmalige en huidige partner geen sprake is van in België verblijvende gezinsleden.

Daar waar de diensten van de verwerende partij er blijkbaar wel zijn in geslaagd om op eigen beweging te achterhalen dat de verzoekende partij een relatie heeft met een in België verblijvende vrouw en aangezien zij tevens op zeer concrete wijze de verdere familiale situatie heeft kunnen weergeven, is de Raad van oordeel dat hieruit reeds blijkt dat de verwerende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing tevens had kunnen en moeten weten dat de verzoekende partij een dochter heeft met zijn toenmalige vriendin.

Gelet op de rechtspraak van het EHRM (onder meer het arrest Jeunesse), waaruit blijkt dat een belangrijk gewicht moet worden toegekend aan het hoger belang van het kind, had de verwerende partij in de eerste plaats moeten nagaan of de verzoekende partij in België al dan niet minderjarige kinderen heeft. Er valt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet in te zien waarom de verwerende partij hiertoe louter afhankelijk zou zijn van het antwoord van de verzoekende partij inzake het verblijfsonderzoek. Dit blijkt overigens ook reeds uit de motieven van de bestreden beslissing zelve. Immers wordt uitdrukkelijk en op stellige wijze vastgesteld dat er geen andere gezinsleden in België verblijven. Hoewel deze vaststelling niet strookt met de thans voorliggende gegevens, blijkt hieruit wel degelijk dat de verwerende partij in weerwil van het stilzitten van de verzoekende partij toch uit eigen beweging heeft

onderzocht, weliswaar op onzorgvuldige wijze, of de verzoekende partij in België een vaste partnerrelatie heeft ontwikkeld. De verwerende partij kan zich in voorliggende zaak dan ook niet verschuilen achter het gegeven dat de verzoekende partij naliet haar ervan op de hoogte te stellen dat zij vader is van een in België verblijvend minderjarig kind.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het middel is derhalve, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat de overige middelenonderdelen geen verder onderzoek behoeven.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 maart 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU